

Suru on kunniavieras

Surua kyynelin kastella täytyy,
jotta se puhkeais kukkaan.
Helli ja hoivaa, varoen vaali,
ettei se menisi hukkaan.

Pois älä oveltas käännytä koskaan,
suru jos koputtaa milloin.
Pyydä se sisälle, syötä ja juota,
tarjoa yösija silloin.

Sitten kun kukkanen kesän on nähnyt
hajoo se maahan, on multaa.
Näet sen silti kukkana aina,
muistot on kalleinta kultaa.
Eikä sun vieraasi asumaan jäänyt,
lähti se muualle matkaan.
Vielä se tulee, mennäkseen jälleen
lähemmäs kuin aavistatkaan.

Se, mitä kunniavieraasi kertoo
kätke se sydämees tarkoin.
Ei niitä oppeja kirjoista löydä,
et ostaa voi miljoonin markoin.

Itkuja varten on ihmisen silmät,
vierikää kyneleet.
Tuleehan tuolta se toinen päivä,
kun on kepeät askeleet.

Sitten kun kukkanen kesän on nähnyt
hajoo se maahan, on multaa.
Näet sen silti kukkana aina,
muistot on kalleinta kultaa.
Eikä sun vieraasi asumaan jäänyt,
lähti se muualle matkaan.
Vielä se tulee, mennäkseen jälleen
lähemmäs kuin aavistatkaan.

Mariska. 2014.